

De aarde en de wederkomst

Tekst: Jos Aarnoudse

De laatste keer houden we ons nog een keer bezig met de vraag waarom 'zorg voor deze aarde en al wat leeft' belangrijk zou zijn? Kort gezegd: waar maak je je druk om als je gelooft dat deze aarde toch zal vergaan? In het eerste boekje dat we gebruikten voor onze bezinning kwam ook zo'n hoofdstuk voor. Nu is het hoofdstuk 8. Het heet: 'Waarom zorgen voor de aarde, als de Heer spoedig terugkomt'.

Stoppen met verantwoordelijkheid?

In de Bijbel kom je ook mensen tegen, die zijn niet alleen gestopt met 'zorgen voor de aarde', maar ze zijn sowieso gestopt met werken. Hun motief is de zogeheten '*Naherwartung*'. Dat is een Duits woord dat in één woord vangt wat er aan de hand is. Namelijk dat ze als christengelovigen verwachten ('*erwarten*') dat de wederkomst van Jezus nabij ('*nah*') is. En als je weet dat de Grote Verandering van Alle Dingen met rasse schreden nadert, lijkt het toch best logisch om de komende dingen biddend en berustend op je zolderkamertje af te wachten. De apostel Paulus komt er tegen in het geweer. In de eerste plaats weten we niet, ook niet als we het nog in onze levenstijd verwachten, wanneer dat moment daar zal zijn. Daar heeft de Heer duidelijke dingen over gezegd. Maar in de tweede plaats past het christenen niet om als een soort klaplopers op de kosten van anderen te leven, omdat ze zogenaamd het einde van de wereld horen aankomen. Paulus bespreekt in de twee brieven aan de Tessalonicenzen een aantal aspecten die met de wederkomst samen hangen, zaken die in adventistische kringen nog steeds tot grote opwinding kunnen leiden (zoals de 'wegvoering' en het 'geheimenis van de wetteloosheid' en de 'weerhouder'). Maar Paulus is duidelijk in wat gelovigen te doen staat: "er een eer in te stellen rustig te blijven en en uw eigen zaken te behartigen en met uw handen te werken" (1 Tess. 4:11). Ook zelf is hij niet van die regel afgeweken en heeft hij geen gegeven brood bij iemand gegeten, maar met moeite en inspanning zelf gewerkt, dag en nacht, om niemand lastig te vallen, om zo een voorbeeld te zijn ter navolging, vanuit de stelregel: wil iemand niet werken, dan zal hij ook niet eten (vgl. 2 Tess 3:7-10).

Vandaag nog appelboompje

Dit zijn geen bijbelwoorden om op de klank af tot leidraad te nemen, alsof christenen allemaal handarbeid horen te doen, en werklozen wel aan hun lot kunnen worden overgelaten. Nee, het gaat om een beweging die zelf het werk maar is gaan neerleggen omdat vandaag, morgen of overmorgen Christus met de wolken zal terugkeren. Niks ervan, schrijft Paulus: tot de laatste minuut blijven we op onze post met al onze verantwoordelijkheden. We naderen daarmee het gevleugelde woord van de 16^e eeuwse kerkhervormer Maarten Luther, die gezegd zou hebben, al weet ik dat de Heer morgen terugkeert, het zal mij niet weerhouden om vandaag nog een appelboompje te planten.

Ondertussen staan we stil bij het andere uiterste, namelijk dat we weliswaar in de liturgie van het Avondmaal nog wel het Maranatha uitspreken en 'de dood des Heren gedenken totdat Hij komt', maar er niet tot nauwelijks mee leven. Het voorbeeld van de Duitse predikant Blumhardt, die wel 'appelboompjes' bleef planten, maar tegelijk alle tijden een rijklare koets gereed hield om bij het horen van de bazuinen de Heer tegemoet te gaan, maakte indruk. Zien wij überhaupt wel uit naar zoiets als de wederkomst van Christus, of is het eens oort pro-memorie-post van ons geloof geworden?

Bekeringsmotief

De bijbeltekst die boven ons achtste hoofdstuk werd geciteerd, doet ons ook wel schrikken. Het idee dat alles zonder meer met brandende elementen zal vergaan wordt in het boek Openbaring genuanceerd, in die zin, dat daar vooral de kwade elementen zullen worden weggedaan. Vuur als zuivering: "de tijd is gekomen... om hen die de aarde vernietigen nu zelf te vernietigen." (Openbaring 11:18). Een oordeel van God tegen het machtswelluste en overconsumerende Rome, als het nieuwe megalomane Babel. Maar wie verzekert ons dat wij met onze westerse cultuur niet onder dat oordeel zouden vallen?

Profetische teksten zijn altijd gesproken en geschreven vanuit een bekeringsmotief. Het gaat niet om voorspellingen, maar om spiegels die worden voorgehouden. Het houdt ons bezig hoe we praktische bekering vorm kunnen geven, verbonden als we zijn met anderen in onze gezinnen, families, werkverbanden, kerk en samenleving. Hoe bouw je aan een 'tegencultuur' zonder je te vervreemden van anderen? Het komt ook zo gauw over als moralistisch. En je doet nooit genoeg, het gehele eenvoudige, toegewijde, verantwoorde leven zal altijd iets van een compromis hebben. Dus je blijft ook altijd kwetsbaar voor kritiek. Als je zo radikaal wilt zijn, waarom doe je dan wel dit of dat?

Om uit wettisch vaarwater te blijven, is liefde, verwondering en dankbaarheid voor Gods schepping heel wezenlijk. Je bent niet bezig aan regels te voldoen, maar je bent dagelijks bezig het leven zelf te onderhouden, zoals het van God ontvagen mag worden. Voor een ander is het toch ook gewoon een kwestie van rentmeesterlijk fatsoen: de aarde ontvangen om die te bewerken en te bewaren, dat is toch op zijn minst zorgen voor een goede overdracht aan volgende generaties. Laat niet als dank voor het verpozen aan je kinderen en kleinkinderen de rotzooi en de dozen, zoiets.

Kom haastig!

Sommigen kenden het wel, anderen niet of bij flarden. Er zal best eens in een preek uit geciteerd zijn, ooit. De eens bekende missionaire predikant ds. Okke Jager schreef in 1954 het volgende gedicht, getiteld 'Kom haastig!'.

*'Kom haastig, Jezus!' bidt de predikant.
'Ja, Amen,' zegt een boer, 'wil spoedig komen!
Maar na de oogst, want van m'n nieuw stuk land
heb ik nog nooit de opbrengst waargenomen.'*

*'Ja, Amen,' zegt Mevrouw, 'maar mag ik voor
de bontjas die ik gisteren zag hangen
eerst sparen en hem aandoen, als het koor
een avond geeft in 'Christ'lijke Belangen?'*

*'Ja, Amen,' zegt het kind, maar nu nog niet,
ik moet nog met vakantie naar de bossen.
Maar ik zal zwaaien, zodat U het ziet,
als U ons onder schooltijd komt verlossen.'*

*'Kom haastig, Jezus!' bidt de predikant.
'Maar mag ik eerst die nieuwe lezing lezen,
die ik gemaakt heb voor het Jeugdverband
over 'Gij zult het wel verstaan na dezen?'*

*De beden komen in de hemel aan.
De cherubijnen zwijgen, die ze brachten.
En Jezus vraagt: 'Kan Ik vandaag al gaan?'
Zijn Vader zucht: 'Ge moet nog even wachten.'*

*Okke Jager (1928-1992)
uit: Worden als een kind (1954)*

